

1 SKYRIUS

Na ir išsipūtusi striukė

Mano vardas Dorė, bet dažniausiai žmonės mane vadina Valiūke. Turiu priešę vardu ponį Raja Rajuonė – gal būsite apie ją girdėję. Ji vis bando mane pasičiupti ir nusi-tempti į savo urvą. Bet šiandien turiu bėdą, dar didesnę už ponį Rają Rajuonę. Ta bėda – šita striukė.

Mama giria:

– Ak! Tiesiog negaliu atsižiūrėti, kokia ji daili.

Tau labai tinka.

– Ji išsipūtusi, – prieštarauju.

– Ji labai šilta, – tikina mama.

– Ji išsipūtusi kaip bandelė! – skundžiuosi.

– Puiki striukė, – pabučiuoja mane mama.

– Kažkas prikišo į ją pagalvių. Todėl ji visa IŠ-
SIPŪTUSI! Nenešiosiu!

– Ai, baik, – sako mama. – Nešiosi, Valiūke.
Nori ar nenori. Lauke šalta.

– PAGALVĖS! Išsipūtusios
pagalvės!

– Liaukis kartoti
„pagalvės“. Nešiosi.

– Amžinai verti
mane vilktis
išsipūtusias
pagalves!

– Einam, burbule, – kviečia
mane vyresnysis brolis Lu-
kas. – Mes išeinam.

– Ei, šita striukė buvo
mano, – sako mano vyresnioji
sesuo Violeta. – Bet, pamenu,
man ji tiko *tikrai* labiau.

Mokyklos kieme pamatau savo draugus Roza-
belę ir Džordžą. Kaipmat nusivelku striukę.

– Niekas – aš rimtai, NIEKAS – neprivers MA-
NĖS nešioti šitos bjaurios netikusios išsipūtu-
sios pagalvinės striukės!!!!!!

– Gerai, – gūžteli Džordžas. – Pakelkit ranką,
kas nori žaisti žiurkėnus.

Bet vos tik įsižaidžiame, laikas eiti vidun.

– Dore, šiandien tu juk nepamirši mūsų ryto tvarkos, *tiesa?* – klausia mokytoja.

MŪSŲ RYTO TVARKA

1. Pasikabinti striukę.

2. Išsitraukti namų darbus iš kuprinės.

Pamiršau
savo
kuprinę.

Galiu
pasiskolinti
tavo?

3. Persirašyti matematikos uždavinį į sąsiuvinį.

Kodėl uostai
savo sąsiuvinį?

Tikrinu, ar
nuodingas.

4. Pakelti ranką ir palaukti, kol bus patikrintas tavo išspręstas uždavinys.

5. Tyliai paskaityti ant kilimo iki rytinės pamokos.

6. Per rytinę pamoką atidžiai klausytis.

Kai ateina laikas išsirikiuoti prieš pietus ir pertrauką, visi puola prie spintos striukių.

Aš irgi einu prie spintos, bet kai pamatau savo išsipūtusią striukę ant žemės... man nebesusilenkia ranka.

Stoju į rikiuotę be striukės. *Lauke nešalta. Mokytoja nė nepastebės.*

– Vis dar girdžiu kalbas, – sako mokytoja. – Kai bus tylu, galėsime eiti... Palaukit... kas čia?

Ji pakelia nuo spintos grindų išsipūtusią pagalvinę striukę.

– Kieno ji?

Jau ketinu sakyti, kad mano, tik staiga... nebeprasižioja burna.

– Prašau visus pasižiūrėti. Ar žinote, kieno tai striukė?

Rozabelė jau ketina tarti mano vardą, bet pamato mano veidą. Suspaudžia lūpas. Kuo stipriausiai.

